

Рогъ“ и купилъ голѣма кжща за живѣне и канцелария въ Галата (Шишли).

Отъ 1877 до 1915 година Екзархъ Йосифъ I стоеше въ Цариградъ и управляваше черковно всички българи, кждето и да се намиратъ тѣ.

Съ своитѣ дарби, съ високата си наука, съ красивата си и внушителна външность и знание на чужди езици Йосифъ I бѣ достоенъ и много полезенъ български духовенъ глава предъ турци и предъ всички европейци. Българитѣ имаха въ София царь, а въ Цариградъ — екзархъ. Това бѣше много полезно. Въ София имаше основенъ законъ, нареченъ Конституция, а въ Цариградъ екзархътъ имаше свой законъ, нареченъ Екзархийски уставъ.

Екзархъ Йосифъ I уреди много български общини въ Одринско и Македония, издигна нови църкви и училища, назначи учители и училищни инспектори, създаде широка народна просвѣта въ цѣла Македония. Той защищаваше българитѣ отъ всѣка напасть. Ходѣше лично при паши, везири и при султанитѣ. И тѣ изпълняваха много отъ неговитѣ искания. Името му се произнасяше съ уважение и почитъ отъ представителитѣ на всички европейски държави.

Екзархъ Йосифъ очакваше освобождението на всички българи. Ала отъ много трудъ той заболѣ отъ тежка болестъ и се помина въ София на 20 юний 1915 година, когато България и Германия искаха да освободятъ Македония. Гробътъ му е при църквата „Св. Недѣля“.
